

Моя майбутня професія - лікар
Моя майбутня професія - лікар

Психічні і моральні якості медичного працівника

1. *Лікарське мистецтво формується не відразу, поступово виробляється вміння правильно говорити про хворобу, викладати факти так, щоб вони сприяли не погіршенню, а поліпшенню стану хворого.*

2. Збереження лікарської таємниці: - один із основних, фундаментальних морально-етичних принципів медицини, в якому проявляється діалектичне співвідношення особистого і суспільного.

3. Моральним орієнтиром у поведінці лікаря в складних ситуаціях, які виникають у процесі лікарської діяльності, є ствердження пріоритету цінності людського життя, цінності здоров'я.

4. Професія лікаря вимагає високої внутрішньої етичної культури. Довіра хворих... Медичний працівник - спокійний та впевнений проте не зарозумілий, рішучість і швидкість висновків та дій поєднуються в ньому з жахливістю, співчутливістю й водночас делікатністю.

Відомі Українські лікарі.

Беленький Є.Й., будучи протягом довоєнного та післявоєнного періоду єдиним акушер-гінекологом у районі, зарекомендував себе гарним діагностом та досвідченим оперуючим акушер-гінекологом.

Клєвацький Георгій Григорович – лікар-хірург райлікарні.

Григоровича Клєвацького і серед медичних працівників, і серед усього населення району. Його ім'я завжди згадується з пошаною і теплотою.

Ждан Вячеслав Миколайович – Академік Української Академії наук, доктор медичних наук, професор, Заслужений лікар України

Радевич Олег Леонідович - лікар-хірург Карлівської ЦРЛ, син Заслуженого лікаря Української УРСР Леоніда Васильовича Радевича

Історія

медицини

Медицина у Стародавньому світі

Початки лікування виникли на найраніших стадіях існування людини. У стародавніх країнах Сходу набула розвитку т. з. жрецька, або храмова, медицина.

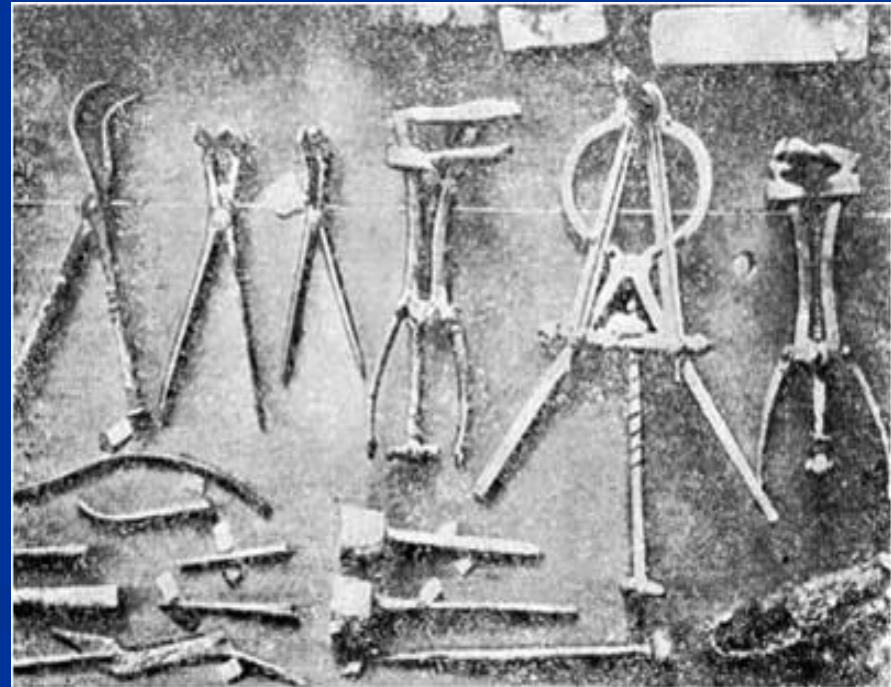

Значних успіхів досягла медицина у античних державах (давньогрецький лікар Гіппократ, римський природознавець Клавдій Гален, александрійські лікарі Герофіл і Ерасістрат).

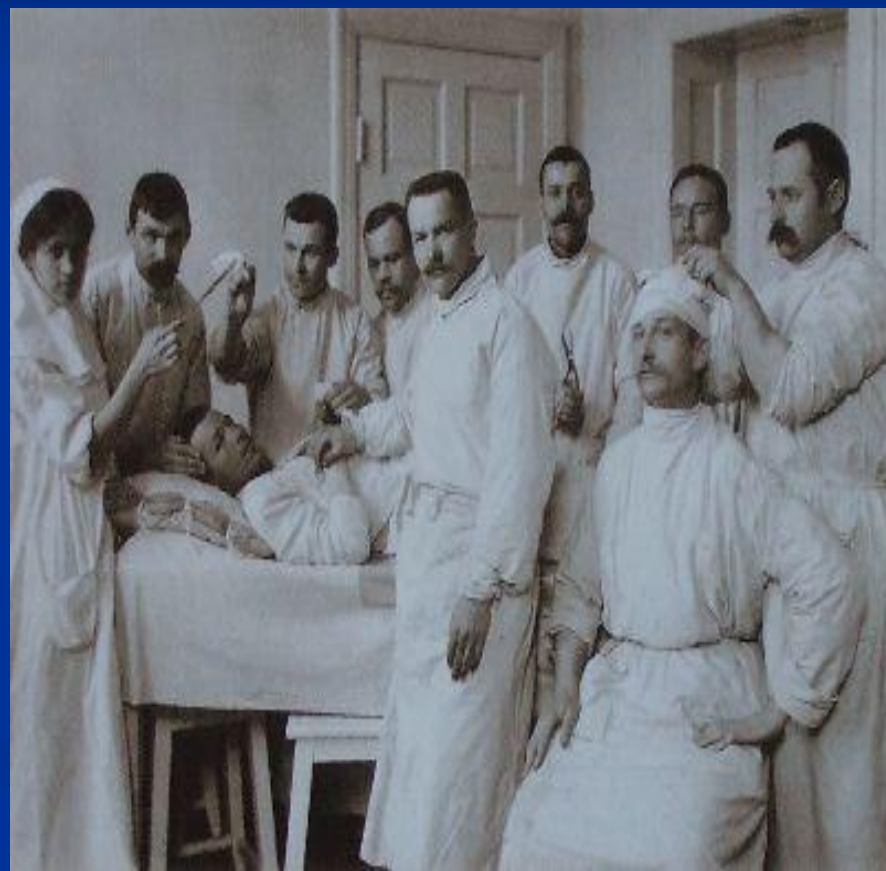
Давньокитайська медицина використовувала понад 2000 лікарських засобів (женьшень, камфору та ін.), застосовувала метод голкотерапії. Відносно високого рівня досягли в стародавній Індії анатомія і хірургія.

Медицина часів Середньовіччя
Візантійська та арабська медицина збагатили світову медичну науку новими описами симптомів хвороб і лікарських засобів. Значну роль у розвитку медицини відіграв таджицький вчений Їбн-Сіна (Авіценна).

У Русі-Україні поряд з монастирською медициною продовжувала розвиватися народна медицина. В 11—12 ст. в Переяславі та Києві, в 13 ст. у Львові були створені лікарні. Лікарською справою в Україні здавна займалися лікарі-емпірики («ліковці»), аптекарі («зелійники»), костоправи, цирульники.

Медицина часів Відродження

Значний крок у розвитку медицини був зроблений в епоху Відродження (15—18 ст.). Швейцарський лікар Паранельс виступив з пропагандою медицини, що ґрунтувалася на досвіді та знаннях, запровадив у лікарську практику різні хімічні речовини і мінеральні води, в Україні 1617 р. був виданий трактат "Про теплики у Шклі" львівського автора Еразма Сикста. А. Везалій описав будову і функції тіла людини. Англійський лікар У. Гарвей створив учення про кровообіг.

